

Vânătorul

Vasile Alecsandri

Vânătorul pleacă grabnic l-a zorilor ivire,
Și pe soare, falnic oaspe, îl salută cu iubire.
Lumea veselă tresare, mii de glasuri sunătoare
Celebrează însoțirea naturii cu mândrul soare.

Valuri limpide de aer, ca o mare nevăzută,
Trec alin pe fața lumii și din treacăt o sărută.
Pe câmpia rourată pasul lasă urmă verde,
Ce-n curând sub raza caldă se usucă și se pierde.

Vânătorul soarbe-n cale-i răcoreala dimineții,
Admirând jocul luminii pe splendorile verdeții,
Admirând în umbra caldă florile de prin poiene,
Și pâraie cristaline, și vultani cu mândre pene.

Pe colnic, în zarea luncii, un plop mare se ridică,
Cu-a lui frunză argintie făcând umbră pe vâlcică.
Vânătorul la tulpină-i cade-n visuri iubitoare...
Două veverițe pe-o creangă râd de arma-i lucitoare.